

LT

Mano meno darbai yra kūnai ir esybės. Jie tarsi skaidrus ir virpantis nuogumas, tapęs vaizdiniu tik dėka popieriaus. Mano darbai yra teritorijos – apibrėžiančios ar apibrėžtos. Popierius man yra gyvybė: spurdanti ar rami, priimanti arba atstumianti. Štai kodėl tapau atsargiais prisilietimais, kad tik neužgaučiau to trapumo. Sužnabzdėjimais, kurie pinasi į šviesias mases, jungiasi į purius plazdančius siluetus. Paprastas, pasikartojantis potėpis leidžia bendrauti su popieriumi neužgožiant jo švelnaus ir jautraus paviršiaus, nenutildant, neįskaudinant. Kiekvieną kartą, kai teptukas priliečia popierių, o dažai užlaša ant paviršiaus, sulaikau kvėpavimą. Tapybos procesas man yra nuostabos, apkerėjimo akimirka. Nesiliaujanti stubuklingumo paieška.

Popieriaus lapas – tai žemė. Aptverta kasinėjimų vieta, kurioje tarsi archeologas ieškau išsidraikiusių senovės fragmentų. Iš mažiųjų pavienių dalelių gimsta kontūrai ir rūkai. Formos kartojasi, kinta, sluoksniuojasi. Kiekvienas taškelis yra tik trumpas prisilietimas, lyg vos pratarčiau tai, ką noriu atskleisti, bet nutilčiau, pradėčiau iš naujo.

Popierius man yra dangaus. Trapus, vos teegzistuojantis paviršius. Tyras, bet išraižytas visokių pajautimų ir paženkinimų. Lapas niekada nėra tuščias, jis jau turi savyje įspaustą dulkelę, atspalvį, reljefą. Taškeliai kuria šviesų ir permatomą tinklą, leidžiantį nesuardyti to jau esamo vaizdinio. Jie apgaubia popieriaus lapą tarsi kokią stebuklingą ir šventą esybę.

Popieriaus lapas yra lyg oda. Tuopat metu riba ir sąlytis tarp vidaus ir išorės. Oda, kurios nuogumas prašosi būti matomas. Nuogumas, kurį taip noriu išsaugoti. Nesusitinkančios, nesusiliejančios teptuko paliktos žymės leidžia žvilgsniui skverbtis gilyn į popierių. „*Galima paliesti popieriaus lapą ar odą, tačiau nuogumas – neapčiuopiamas*“, rašo prancūzų poetas Emmanuel'is Hocquard'as. Tyri ir nuogi – mano darbai leidžiasi glamonėms akimis. Jie nieko nereprezentuoja, nepasakoja. Jie yra čia ir dabar, matomi ir matantys. Hocquard įsivaizduoja nuogumą kaip kažką neapsakomo, lyg tvyrojimą neegzistuojant, lyg šviesos sklidimą.

Kaip nuogumas įžiebia kūną, taip dažų potėpis įžiebia popierių švytėjimui.

EN

My current artworks are bodies and entities, visible only when the paper grants its consent. They are nudities due to their translucency and oscillating existence. And they are also territories, delimited or delimiting. Since I consider paper as a living being, my paintings are structured by means of carefully and respectfully dropped little dots. Applying this simple repetitive gesture allows me to communicate with this subtle material without hurting it. Each time when the brush meets paper, and when a drop of paint touches the surface, I hold my breath. I define the act of painting as an act of wonder.

For me, paper is a ground. It is an archeological area to be explored. Every dot is like a beginning, as if I wanted to say or to reveal something, but it was stopped. Paper is also a sky. A fragile, almost inexistent surface, on which I discreetly place little corpuscles that vibrate, forming the silhouettes, contours or shining atmospheres. The sheet of paper is already an image; it is never empty, so the droplets create light and transparent spaces and do not cover the paper completely. As if paper was something divine, sublime and much more important than the elements that appear there.

Paper is a skin: a separation, but at the same time a connection between interior and exterior. It is a skin whose nudity demands to be seen. The dots let us gaze between, through and behind, they do not meet, do not merge. Their strength is in their distances, in their kindness. So paper is also a nudity. "*We can touch the skin or the paper, but the nudity is untouchable,*" writes a French poet Emmanuel Hocquard. Simple and nude, my paintings come to be caressed by eyes. They have no object, no story to tell. They are here and now, they are seen just as they see. Hocquard defines nudity as a light and as an empty presence, as something unexplainable.

Nudity illuminates a body. Paint illuminates a sheet of paper.

Meninė biografija

Erika Povilonytė gimė Panevėžio mieste, Lietuvoje. Čia ji baigė muzikos mokyklos kursą, vėliau Panevėžio dailės mokyklą. 2016 metais įstojo į aukšąją meno ir dizaino mokyklą Dižone (ENSA) ir persikėlė gyventi į Prancūziją, kur po trijų metų buvo diplomuota meno bakalauru. Ketvirtais studijų metais, mainų programos dėka, Erika Povilonytė pusmetį laiko studijavo Breros dailės akademijoje Milane, Italijoje. Čia jos projektai buvo plėtojami tokių tapytojų kaip Roberto Casiraghi, Luca Coser ir Marco Cingolani pagalba.

Meninis bendradarbiavimas su Kanados poete Denise Desautels padėjo jaunajai menininkei išplaukti į platesnius vandenis. 2018 metais ji tapo moterų menininkių galerijos Fatale Art Kvebeke dalimi. Povilonytės darbai jau buvo eksponuoti Lietuvoje, Kanadoje ir Prancūzijoje organizuotose parodose, tokiose kaip We are Fatale meno centre Le Livart Monrealyje ar La Rivière sans Retour Interface galerijoje Dižone, Prancūzijoje.

2021 metais Erika Povilonytė apgynė savo meninį projektą ir tezę, pavadinimu La Recherche du Merveilleux (pranc. Stebuklingumo paieškos), ir buvo diplomuota meno magistru aukštojoje meno ir dizaino mokykloje Dižone. Šiuo metu menininkė gyvena Prancūzijoje ir kuria kolektyvinėje meno studijoje La Volière.

Artist biography

Erika Povilonytė was born in Panevėžys, Lithuania. She attended evening music classes in her hometown and graduated with a specialisation in piano. With a diploma in painting from Panevėžys School of Art, she moved to France to continue her studies in National Fine Arts School of Dijon (ENSA). Upon receiving her Bachelor of Arts in 2019, she spent one semester as an exchange student at the Brera Accademy in Milan, Italy. There, Povilonytė's artistic work was supervised by painters Luca Coser, Roberto Casiraghi and Marco Cingolani.

The artistic collaboration with Canadian poet Denise Desautels has brought her visibility overseas. Thereby, since 2018 Erika Povilonytė is represented by female artists' gallery Fatale Art based in Montreal. She has exhibited in Lithuania, France and Canada, including collective exhibitions "La Rivière sans Retour" at Interface Gallery (Dijon, France) and "We are Fatale" at the Livart (Montreal, Canada).

In 2021, Erika Povilonytė has defended her artistic project and thesis entitled La Recherche du Merveilleux (fr. The Research of Marvellous) and graduated with a Master's degree from ENSA Dijon. Now she lives and works in France and is part of a collective art studio La Volière.